

Sára

Rozhlížím se po klubu. Ráda pozoruji dění okolo. Hudba je výborná, proto si nohou podupávám do rytmu. Očima brouzdám až za pult, kde by měl stát tvůrce muziky. Dlouho na něj není vidět. Je od nás kus stranou a zakrývají ho tančící postavy. Beru vodu ze stolu před sebou, aniž bych přestala sledovat okolí.

V ten moment se rozestoupí dav a já konečně zahlédnu osobu na vyvýšeném místě. Ruce se mi okamžitě roztřesou. *To nemůže být pravda. Ne, to se mi zdá.* Za pultem stojí vysoký kluk, kolem krku velká sluchátka. Hnědé krátké vlasy mu padají do očí a on je rukou odhrnuje. Vypadá, že vůbec nevnímá, co se děje kolem. Štíhlým ramenem si přidržuje kraj sluchátka u ucha. *To není on.*

Srdce mi bije jako o závod a mám strach, že tohle bude na mě moc. Nervózně se chytám za culík a jeho dlouhý konec žmoulám v ruce.

Po několika dalších písních se ke stolu vrací ostatní. Já však neustále čekám, až dýdžej zvedne oči, abych zjistila, zda blázním. Poposednu. Do zadku mě nepříjemně tlačí dřevěná lavice. Pokládám dlaně vedle sebe a chladím si o ni nervózně ruce. *To není on. Co by tu dělal? Ujišťuji se stále v mysli dokola.* Strachem se mi svírají plíce. *Nesmí to být on... Měla bych si najít kluka. Už z toho blázním.*

Linda se na mě snaží mluvit, ale nevnímám.

Celou dobu pozoruji záhadného mladíka, připomínajícího tolik známého kluka. Po chvíli to kamarádka vzdá.

Uběhne dalších třicet minut. Linda se ke mně posadí.

„Ty ho znáš?“

„Nevím, ale asi ne, jen se někomu podobá.“

Ale co když je to on? Co by udělal po tolika letech?

Srdce mi bije rychleji.

Mladík konečně zvedá hlavu. Nejdříve zrakem přejíždí po klubu, až se setká s mým pohledem. Jeho modré oči se vpíjí do mých. Zorničky se mu rozšiřují poznáním.

Mám pocit, že se zastavil čas a já se rozpustím. Ještěže sedím. Nohy by mě nemusely udržet.

Úsměv se mu rozlévá po tváři. Hned potom hlavu sklání zpět.

Nemůžu dýchat, ruce mám vlhké potem. Nevědomky přejíždím palcem pravé ruky po kloubu druhé, kde mám v kůži vytetovaného motýla.

Zírám na něho další hodinu, on se však plně věnuje jen přístroji před sebou. Pozoruji každý jeho pohyb. Jak si přikládá sluchátko k uchu, ten malý pohyb rukou, když mu padají vlasy do očí, kývání hlavou do rytmu. Vnímám každý detail, a navíc mě fascinuje jeho hudební styl. On už se mým směrem nepodívá ani jednou.

U našeho stolu probíhá živá debata. Kamarádi se smějí a překřikují navzájem. Rozlévají se panáky. Popadnu jeden a vyklápím ho do sebe. Kamarádka na mě zírá se zvednutým obočím. Ignoruji ji.

Ve dvě hodiny se dýdžejové vyměňují a on se ztrácí v davu lidí.

Chtěla jsem, aby za mnou přišel a zároveň jsem očekávala, že se mnou bude chtít mluvit. Cítím bolest ze zklamání a v duchu si nadávám, že jsem to měla tušit. *Co by po tom všem se mnou řešil?*

U vedlejšího stolu bouchá špunt od šampaňského. Vytrhává mě to z minulosti. Rozhlédnu se po svých společnících. Nepříjemná zrzavá holka jménem Iveta mi věnuje vítězný ironický úsměv. Omotává rukou ramena klukovi, vedle sebe, aby dala najevo, že patří jí. Ihned chápu, co mi naznačuje. Neustále mi dává najevo, že je samý kluk a já pořád sama. Jenže mě to je jedno. Svou lásku jsem už ztratila a ani v nejmenší nevěřím, že se mi podaří někdy opět zamilovat.

Nakláním se k Lindě.

„Půjdu domů.“

„Proč?“ Kamarádka se ke mně otáčí celým tělem. Je lehce červená a má rudé rty od polibků, ale jinak vypadá krásně. Závidím jí.

„Vy tady máte společnost a jsem unavená.“ Doufám, že díky novému objevu by mě mohla nechat jít.

„Nepůjdeš.“ sděluje Linda.

Nechápu, co říká a dívám se jí do očí, zda tam něco vyčtu.

Po tváři se jí rozlévá velký úsměv.

Ihned se otáčím. Přímo za mnou stojí on.

Zářivý úsměv na rtech. Jeho tělo je štíhlé a zároveň pevné. Modré oči se do mě propalují. Přestávám dýchat, když pohledem obdivně sleduje mé tělo. Neviděla jsem ho pět let. Točí se mi hlava. *Je to opravdu on a je krásnější, než si pamatuju.* Sahám mu výškou těsně pod krk.

„Motýlku.“

Při tom oslovení mě zašimrá v břiše. Tak mi říkal. Donutím se usmát.

Popadne mě za ramena a přitáhne do medvědího objetí. Zhluboka se nadechnu a cítím jeho kořeněnou vůni. Známa, a tolik bolestivá. Pokládám si hlavu pod jeho krk a chci v této poloze zůstat navždy.

Uvolňuje sevření a rukou přejíždí na mé předloktí, kde ji nechává. Dívám se mu do očí.

„Dane.“ Nevím ani, zda jsem to řekla nahlas.

On se podívá zkoumavě k našemu stolu a tím přerušuje oční kontakt.

Nechci z něho spustit oči, ale musím se taky otočit. Když spatřím mou skupinu přátel, chce se mi smát. Iveta bílá jako stěna, zírá s otevřenou pusou. Linda se usmívá a kluci na nás koukají s přivřenýma očima. Testosteron je cítit ve vzduchu.

„Lidi, tohle je Dan.“ Nevím, jak ho představit, a tak dodám: „Dávný známý.“

Linda při zaslechnutí jména nadzvedne obočí, ale mlčí. Jsem kamarádce vděčná.

Obracím se rychle zpět na Dana. Mám stále pocit, že je jen sen.

Dan kývá všem na pozdrav a obrací plnou pozornost zpět na mě. Jeho ruka je stále na mém předloktí a kůže pod ní mě pálí.

Sakra po tak dlouhé době, cítím pořád to samé.

Musím se zeptat: „Co tu děláš?“

Jak dlouho tu budeš? Kontaktoval jsi mou sestru? Víš, že se s ní nesejde, jelikož je v cizině, ale pořád je vidím spolu. Určitě ji dal vědět o svém návratu.

Najednou pohled nasměruje za mě. Otáčím se a spatřím kluka, který mává.

Dan svraští obočí a kývne.

„Motýlku, musím jít. Ale chci tě vidět. Zítra večer?“

Mám pocit, že zkolabuju.

On mě chce vidět.

„Dobře, zavolej.“

„Potřebuji číslo,“ šeptá mi do ucha.

Jeho dech zalechtá na krku. Okamžitě mi naskakuje husí kůže. Nenapadlo mě vůbec, že nemá číslo. *Kde by ho vzal?*

Podává mi tužku, kterou vytáhl z kapsy, ale papír nikde. Beru ho za předloktí a píšu číslo na kůži. Jako puberták, usmívám se tomu. Tužku vracím. Úsměvem se propaluje do mé tváře.

„Ty jsi vždycky originální. A tohle je moc pěkný.“ Poklepe mi na hřbet ruky na palcové straně. Jedním pohybem pohladí palcem vytetovaného motýlka.

Rudnu.

Snad nepochopil, proč ho tam mám.

Usmívá se od ucha k uchu. *Takže pochopil.*

„Zavolám.“ Sklání se blíž a vtiská mi na tvář pusou. Otáčí se a mizí v davu lidí.
Panebože, ono se to fakt děje. Sedám si zpět k našemu stolu.

Linda je ihned u mě.

„Ten Dan?“

Kývám.

„Ten Dan, co chodil s tvou sestrou?“

Opět jen kývám.

„Ten Dan, co...?“ Zastavím ji rukou. Ví, že říct by to bylo špatné. Nemluvíme o tom. Nikdy.

Zbytek večera probíhá bez dalšího překvapení. Dana pořád hledám mezi lidmi, ale už ho nespatřím. Nechám se ještě od Lindy uprosit na tanec.

Celá banda vydrží další hodinu. Poté společně vyrážíme na tramvaj. Holky jedou jinou, jelikož jdou ke klukům. Lindu musím dlouho přesvědčovat, že budu v pohodě, když pojedou sama.

Jsem ráda, že moje tramvaj jede dříve než jejich. Samozřejmě je plná. Spousta opilých chlapů stojí u dveří. Namáčknu se k nim. Uvnitř to smrdí kouřem a alkoholem.

Jeden kluk na mě neustále zírá. Má nepříjemný a strašně zdrogovaný pohled.

Ošiju se. Raději беру telefon, aby věděl, že můžu kdykoliv zavolat pomoc.

Na displeji bliká obálka. Neznámé číslo. Srdce mi udělá o jeden úder navíc.

Zapomínám na svět kolem sebe a horlivě čtu zprávu.

Zítř se musíme sejít, motýlku ☺

Rychle odepisuji.

Rada.

Zavolám. Dobrou noc.

Vystupuji z tramvaje s úsměvem na rtech. Doma probíhám rychlou sprchou a jdu do postele.

Hodiny ukazují skoro pět ráno. Jsem unavená, ale spánek nechce přijít. Můj mozek si neustále vybavuje Danielův obličej. Ty modré oči, které se do mě vpíjely. Skoro cítím jeho ruku na svém předloktí. Zním ho dlouho a miluji ještě déle. Jenže mi nebylo přáno. Chodil s mojí blondátou sestrou, která je o čtyři roky starší.

Daniel

Nerad chodí pozdě. Dnes mu navíc šlo o získání vysněné práce v Česku na profesionální úrovni. Vstoupil. Přivítala ho hudba. Měl sto chutí protočit oči nad Rhythm and Blues. To nebyl jeho styl, tohle hrál každý ňouma. On miloval taneční a smysluplnou hudbu, bohužel však tolik netáhla. Jenže tenhle styl byl jistota. Lidé znali písně z rádií.

Každý jeho potencionální zaměstnavatel se hodně rozhodoval, zda mu dá šanci. Byl taková sázka do loterie.

Přišel k němu Radek, kamarád z konzervatoře.

„Zdar chlape, tak tě tady vítám,“ poplácal Dana po zádech. „Jdem na to.“

Danův předchůdce upozornil hosty, že nastane změna. Skoro nikdo to nepostřehl. Návštěvníci vypadali, že mají dost upito. A to bylo teprve jedenáct. Podíval se z pultu dolů. Pocítil osten nervozity. Doufal, že lidi ocení jeho hudbu. Připojil notebook. Nasadil sluchátka a začal. Hudba ho ihned vtáhla do sebe. Přestal vnímat okolní svět. Basy duněly jeho tělem a veškerá nervozita byla pryč.

Nikdo na něho za celou dobu nepromluvil. Jen mu vedle mixu přistála vodka s energetákem. Odšoupl ji trochu dále a napil se své čisté vody.

Pohledem přešel na místo, kde seděl jeho budoucí zaměstnavatel. Se zatajeným dechem mu věnoval plaché kývnutí.

Majitel klubu poslal jeho směrem zářivý úsměv a ukázal palec nahoru. Teprve teď si Dan dovolil rozhlédnout se po prostoru a překvapila ho plnost parketu. V cizině lidé nejsou tolik přizpůsobivý. Tady to vypadá, že se jim hudba líbí. Tančí tělo na tělo, jiní vytvářeli prapodivné kreace. Zrak se mu zasekl na dívce. Měla zavřené oči a tančila jako by byla úplně někde jinde. Hýbala se dokonale. Působila jako profesionál. Ta holka měla talent. Neviděl celý její obličej, byl zahalený ve světlech a mlze. Velmi ho zaujala. Jednoznačně pociťovala hudbu. Její tělo se vlnilo přesně do rytmu. Každý pohyb mu přišel jako pohlazení. Mazlila se s tóny. Fascinovaně jí pozoroval.

Ztratila se mu z očí, a proto se opět plně věnoval hraní. Dívku již nespatriil.

Po nějaké době měl divný pocit, že ho někdo sleduje. Zvedl pohled a střetl se s nádhernými černohnědými duhovkami, které svítily na naprosto dokonalém bělmu ve velkých očích. Ihned mu došlo, komu ty oči patří a hned si uvědomil, že jde o dívku z parketu.

Nejdříve byl překvapený a následně vyslal jejím směrem úsměv. Vrátila mu ho v poddání velmi plachém.

Podíval se na hodinky na zápěstí. Ještě hodina a pak bude moct jít za ní. *Sakra, vyrostla z ní neuvěřitelně krásná žena.*

Dokonce by se odvážil říct, že krásnější než její sestra. Jen doufal, že není tak namyšlená a arogantní. *Jak dlouho ji vlastně neviděl? Pět let?*

Po ukončení svého setu zamířil přímo k ní. Ale chytil ho Radek a zavedl k šéfovi. Dohodli se na spolupráci dvakrát do týdne. Nabídl mu super plat a volnou ruku. Takže neměl o čem přemýšlet. Při odchodu z kanceláře ho zastavil Radek.

„Dáme panáka?“ ptal se.

„Sorry, chlape. Nepiju a potřebuju odjet, co nejdřív.“

„Škoda, tak příště.“

Kývnul na souhlas a vydal se do davu lidí. Zastavil na kraji parketu, kde předtím tančila a rozhlédl se.

Viděl ji zády k sobě u stolu se třemi páry. Bavila se s blondýnkou, která měla koketní ohoz v zářivých barvách. Člověk chtěl, při té barvě zavřít oči, aby neoslepl.

Za to dívka, která stála k němu zády měla tmavě modré džíny, které obepínaly její oblé boky a dlouhé nohy. Bílé tílko podněcovalo fantazii, co se rýsuje pod ním. Navíc dávalo na odiv neskonale krásnou olivovou pleť. Měl chuť jí pohladit a ochutnat rty.

Rukou si odhrnula z jedné strany dokonalé, černé, lesklé a rovné vlasy. Odhalila tím štíhlý krk.

Ihned pocítil pnutí v kalhotách. Byla skvost. Nevnímal hudbu, ani lidi kolem sebe. Viděl jen ji a momentálně měl miliony představ, co by s ní dělal. Někdo do něho strčil a probral ho z transu. Donutil tedy nohy k pohybu.

Blondýnka ho postřehla jako první a na rtech se jí objevil škodolibý úsměv.

Pronesla nějaká slova k dívce. Černovláska se otočila celým tělem a v očích se jí zračil šok.

Měl chuť pohladit tu dokonalou tvář. *Z blízka je ještě krásnější.* Na rozdíl od většiny holek neměla na obličejí nánosy make-upu. Byla přirozená a nádherná.

„Motýlku,“ vyjelo z jeho rtů bezmyšlenkovitě.

V ten moment mu došlo, že se z ní stal nádherný a majestátní motýl. Už nebyla rozkošná náctiletá holčička, která na něho koukala za rohem a červenala se, kdykoliv jí přistihl. Byla žena.

Jeho tělo si to náležitě uvědomovalo. Nemohl si pomoci a přitáhl ji do obětí. Vtáhl její vůni do plic. Projela jím omamná vůně citrusů. Uvolnil sevření, ale ruku stále nechával na předloktí. Choval se majetnicky a hloupě. Uvědomoval si to, ale jeho instinkt byl silnější.

„Dane,“ pronesla jako by viděla ducha.

Podíval se na dvanáct párů očí, které je sledovaly.

Hubená zrzka na něho zírala jako by si ho chtěla dát k obědu. Vzhledem k její postavě by to potřebovala. Neměl rád tyhle namyšlené a vychrtlé typy. Když s takovou chodil musel přemýšlet, zda má cenu brát slečnu na jídlo nebo zda náhodou nedrží nějakou dietu. Vzít ji do kina mohl, ale nesměl si koupit popcorn, protože dráždil její chutě.

Tuhle zkušenost už zažil a opravdu není o co stát. Navíc tahle vypadala naprosto nesympaticky. Měl chuť na ni vypláznout jazyk, ale ovládl se.

Chlapi si ho měřili pohledy a hodnotili konkurenci. Chtělo se mu smát. Takový ubožáci. Nemá zapotřebí si tady měřit ega. Z toho už vyrostl.

Avšak nedalo mu to a přejel palcem Sáře po předloktí. Ani jednomu to neušlo. Ten nejvyšší z nich dokonce přivřel oči.

Sára ho představila a otočila se zpět k němu. Naklonila hlavu blíž, aby se slyšeli. Uvítal to a znovu si prohlédl ten krásný obličej. Položila otázku, ale neměl už šanci odpovědět.

Mával na něho spolubydlíci. Ještě si nestihl koupit auto a nechtěl notebook tahat v noci městskou dopravou. On slíbil, že ho vyzvedne pod podmínkou, že na něho nebude čekat, protože musí ráno do práce a auto mu půjčit nechtěl. Narychlo ji ještě požádal o číslo. Chvilí na něho zírala. Evidentně nevěřila, že by chtěl být s ní v kontaktu. Podal jí tužku. Chytla ho za předloktí. Při psaní si všiml, že na levé ruce má vytetovaného drobného motýlka. Zajímalo by ho, zda kvůli němu.

Pochválil ho a ona zrudla. Takže to má nějakou spojitost s ním. Jeho ego zajásalo. Slíbil, že zavolá a neodpustil si polibek na tvář. Strnula a oči se jí rozšířily překvapením. Jeho rty pohladily dokonalou pokožku na jejích lících. Cítil energii toho okamžiku až v kostech. Pak už jen pokynul ke stolu a odešel k východu.

V autě si ještě přehrával situaci a představoval si její tvář. Nebude lhát.

Překvapila ho. Vytáhl mobil a přepsal do seznamu číslo z ruky. Uložil ho pod

jménem motýlek. Nevydržel čekat a už v posteli jí napsal. Odpověď přišla okamžitě.

Hned se mu návrat do Čech zdál lepší. Asi nešlo o nejhorší rozhodnutí.

Ráno si nemohl přispat, musel za svým kantorem z vysoké školy. Myšlenkami byl mimo. Vrátily se mu vzpomínky některých nepříjemných věcí. O to víc, musí přemýšlet co dál. Nechal se strhnout emocemi a egem. Když viděl, jak je Sára krásná přestalo mu to myslet.

Ulice byly poloprázdné. Praha není zrovna ranní ptáče. Hlavně v neděli. Pár lidí venčilo své psy. Zarazilo ho, že je na duben až moc teplo. Rozepl mikinu a zalitoval, že už nevytáhl kraťasy. Slunce přímo zářilo.

Vešel do malé kavárny v Holešovicích. Profesor již čekal u zadního stolu s kávou před sebou a novinami v ruce. Když k němu přišel, odložil noviny a s úsměvem ho objal. Posadili se a Dan si objednal Latté a croissant. Profesor se ho vyptával, jak bylo ve Španělsku a co tam dělal. Vyprávěl mu o svých náročných nočních brigádách za barem a víkendové práci delegáta.

Slupl snídani s chutí, ani nevěděl, že měl hlad. Po pár dalších zdvořilostních konverzacích se zeptal přímo, proč ho kontaktoval.

„Mám pro tebe návrh.“

Dan zvedl zvědavě obočí.

„Naše škola se dostala do drobných potíží. Již není tak velký zájem o studium tance jako bývalo. Studenti tvoří neustále ty samé choreografie. Tvrdí, že je to hudbou a zastaralostí školy.“

Slova ho zaujala. Už dříve si všiml staromódností výuky, ale nebyla to jeho věc. On studoval jiný obor.

„Půjdu přímo k věci... Dohodli jsme se s paní ředitelkou, že bychom pro tento rok zkusili zařadit jinou hudbu. Komplikovanější a modernější. Jenže nikdo z nás nesehnal člověka, který by splňoval naše představy.“

„Počkejte, zda tomu rozumím správně... Vy chcete udělat mix pro tvorbu choreografii?“

Kantor polkl a zatahal se za kravatu.

„Naše představa je taková, že bychom pro každého studenta chtěli jiný styl hudby. Jak pro sólo tance, tak pro společnou choreografii.“

Nevstupoval mu do řeči, věděl, že mu vše stejně řekne, a proto vyčkával, až se napije a bude pokračovat.

„Když jsem zjistil, že ses vrátil, napadlo mě, že bys byl ideální. Vždycky jsi měl pro hudbu cit a chodíš s baletkou. Takže dokážeš pochopit to spojení hudby s tancem.“

„Rozešli jsme se,“ vstoupil mu do toho velmi horlivě.

„Aha, to mě mrzí.“

Mávl rukou a naznačil, že má pokračovat.

„Nabízím ti plnohodnotný plat kantora na období zkoušek. Což jsou dva měsíce ročně.“

„Výběr bude na mě?“ zaujatě se ptal.

„Samozřejmě budeme konzultovat,“ kroutil se.

„Chcete si mě vyzkoušet?“

„Ne. Shodou okolností paní ředitelky dcera byla na tvém vystoupení v Tomahawku. Byla tak nadšená, že matku při příchodu vzbudila, aby jí to vyprávěla. Samozřejmě v dost podnapilém stavu.“

Začal se smát při představě podnapilé dcerušky.

„Paní ředitelka nebyla sice moc nadšená, ale řekla, že to o něčem svědčí. Prý přitáhnete nové studenty.“

„To je na tom škola tak zle?“

„Úplně ne, ale víš jak. Všichni chtějí sedět v kancelářích a dělat manažery.“

Sundal si brýle a promnul si kořen nosu. Teprve teď Dan viděl, jak zestárl. Pět let tu nebyl a strašně lidí se změnilo. I on sám mohl říct, že dospěl.

Dohodli se, že se v týdně zastaví na fakultě a řeknou si, co a jak. Do té doby si má rozmyslet, zda by ho tahle práce zaujala.

Profesor se zvedl. Rozloučili se a odešel.

Dan popadl telefon. Musel ji vidět. Přišla mu jako přízrak, který si vytvořil jen ve své hlavě.